

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI CHÍN

HỒ CÔNG TỬ TRẢ KIẾM LUI BINH

Hán tử sử kiếm tướng mạo oai nghiêm , thái độ ngạo mạn , ngựa mặt lên trười cười nói :

- Lão tiểu tử kia thật là cuồng vọng .

Nhưng lão họ Chử đã biết Hồ Phỉ không phải hạng dễ ăn . Lấy một chọi một động thủ với chàng thật không nắm vững phần nào . Chàng đã tự nguyện khiêu chiến với ba người là một điều mong còn không được , lão liền hô :

- Niếp hiền đệ ! Thượng Quan sư đệ ! Y đã tự rước lấy cái chết thì không oán ai được nữa . Vậy ba chúng ta cùng y chơi nhảy một phen .

Hán tử họ Niếp không thích , đáp :

- Xem chừng lão tiểu tử kia đâu phải là đối thủ của Chử đại ca ? Nếu không thì hai vị sư huynh sư đệ hãy ra đi để anh em chiêm ngưỡng tuyệt kỹ Lôi Điện Giao Tác ở ngoài quan ải .

Quân đạo reo lên :

- Phải lắm ! Phải lắm !

Hồ Phỉ lắc đầu đáp :

- Hạng người ít tuổi thành ra nhỏ mặt . Đáng tiếc ôi là đáng tiếc .

Hán tử họ Niếp dương cặp lông mày lên nhảy xuống ngựa khẽ nói :

- Chử đại ca hãy lùi lại để tiểu đệ cho tên cuồng đồ này một bài học .

Hồ Phỉ hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Người muốn cho Ngựa Canh Điền này một bài học này cũng được nhưng ta càng nói trước : Nếu ta thua người thì người muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý nhưng người lỡ tay thất bại thì làm thế nào ?

Hán tử họ Niếp cười lạt đáp :

- Đó là lão tiểu tử mơ tưởng hảo huyền .

Hồ Phỉ mỉm cười nói :

- Biết đâu nhờ trời giúp đỡ , tiểu huynh đệ mất mạng thì làm thế nào .

Hán tử họ Niếp quát lên :

- Ai thèm nói trắng nói cuội với lão tiểu tử . Nếu ta thua thì để tùy người xử trí .

Hồ Phỉ nói :

- Tuỳ ý xử trí thì không dám đâu , tại hạ chỉ xen các vị khoan hồng đại lượng đừng dính vào việc nhà của vợ chồng tặc sư diệt là xong .

Hán tử họ Niếp không nhẫn nại được nữa vung trường kiếm lên quát :

- Cứ thế là được .

Hồ Phỉ đảo mắt nhìn quần đạo hỏi :

- Niếp gia tiểu huynh đệ đây nói vậy có thể tin được chăng ? Nếu y thua , các vị lại trả oán thì sao ?

Trình Linh Tố nghe tới đây không nhịn được nữa phải phì cười . cô nghĩ đến Hồ Phỉ còn nhỏ tuổi mà một điều hai điều kêu người ta bằng tiểu huynh đệ , hai điều bằng tiểu huynh đệ . Còn bọn kia lại vì " Bông hoa tươi cắm vào đồng phân trâu " mà lao sư động chúng đến can thiệp thì vụ này thật tức cười .

Quần đạo biết hán tử họ Niếp kiếm thuật tinh kỳ , trong tay lại có bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn . Nếu hấn ra tay đấu với lão gù lùn phún râu trê què trếch kia thì nhất định nắm chắc phân thắng . Chuyến này bọn chúng đi cướp tiêu chẳng qua là một cuộc mua vui , giữa đường lại gặp chuyện buồn cười thì còn gì thú bằng . Chúng liền nhao nhao lên đáp :

- Lão lùn phún râu trê kia mà thắng y một nửa thức là bọn ta đi ngay , cái chuyện bất bình này không can thiệp nữa .

Hồ Phỉ cười nói :

- Các vị toàn tiếng người chứ không phải chó phát trung tiện là hay lắm . Coi chiêu đây !

Đột nhiên chàng cầm rọc tẩu cài vào cổ áo tung mình xuống ngựa .

Quần đạo nghe chàng hô " Coi chiêu đây ! " , lại thấy chàng cầm rọc tẩu đã tưởng chàng dùng nó làm binh khí không ngờ chàng lại cầm vào cổ áo . Mười lăm tên đại đạo đứng coi thì mười ba tên phải bật cười .

Hán tử họ Niếp quát hỏi :

- Lão tiểu tử kia dùng binh khí gì sao không lấy ra ?

Hồ Phỉ đáp :

- Ngựa Canh Điền quen dùng lồng cày . Chử đại trại chủ ! Đại trại chủ cũng có cái đó giống cái cày , hãy cho tại hạ mượn một lát .

Chàng vừa nói vừa xòe tay ra .

Lão già vẫn có điều ứ kỵ cho là chàng đòi mượn thật vội lùi lại hai bước tức giận đáp :

- Lão phu không cho mượn . Xem chừng tôn giá không biết sử dụng .

Hồ Phỉ vẫn xòe tay hỏi tiếp :

- Cho mượn một chút thì đã hề gì ?

Đột nhiên chàng vươn tay ra , lão già kia vung đáng lên gạt . Không hiểu tại sao chỉ còn tay không . Cây Lôi Chấn Đáng đã lọt vào tay Hồ Phỉ rồi .

Lão già kinh hãi vô cùng nhảy lại hơn trượng . Da mặt co rúm như người thấy khí .

Nên biết công phu Không Thủ Đoạt Bạch Nhận của Hồ Phỉ là một tuyệt kỹ đã học được của Viễn tổ Phi Thiên Hồ Ly . Ngày trước Phi Thiên Hồ Ly phò tá Sấm Vương Lý Tự Thành khởi nghĩa đánh thiên hạ đã nhờ bản lãnh này đoạt được không biết bao nhiêu binh khí trong tay các anh hùng hảo hán . Thật là một kỹ thuật thần sâu quỷ khốc nên người ta tặng cho ngoại hiệu là Phi Thiên Hồ Ly .

Hán tử họ Niếp thấy Hồ Phỉ động thủ với lão già liền cầm kiếm đâm vào sau lưng chàng .

Hồ Phỉ nghiêng mình tránh khỏi , cầm đáng xoay lại phản kích , từ mé tả đánh hất lên . Cây Lôi Chấn Đáng tiếp tục đâm dọc quét ngang khiến lão họ Chử ngó thấy miệng há hốc ra không ngậm lại được .

Nguyên những chiêu số Hồ Phỉ sử đây lại đúng là những chiêu thuộc về sáu mươi tư đường Oanh Thiên Lôi Chấn Đáng Pháp đã được sư phụ truyền dạy cho lão , chẳng sai một chút nào .

Sư đệ lão họ Thượng Quan lại càng kinh ngạc vì hắn nghe rõ Hồ Phỉ không hiểu cả Lôi Chấn Đáng là gì mà lúc sử đáng lại giống hệt sư ca . Hai người nhận định rõ Hồ Phỉ đã có căn bản rất sâu xa về võ công , lại thông minh tuyệt đỉnh . Chàng vừa coi lão già đấu với Từ Tranh đã thuộc lòng mọi chiêu số . Hướng chỉ những chiêu chàng sử dụng về phép kinh cũng như biến hoá rất thần diệu .

Hán tử họ Niếp không dám khinh thường nữa , toàn sử Đạt Ma Kiếm Pháp chính tông của phái Thiếu Lâm .

Hồ Phỉ dùng binh khí đã không thuận tay lại muốn làm lóa mắt mọi người nên ráng sử đúng như võ công của lão già họ Chử nên càng bị câu thúc . Chàng thấy thanh trường kiếm của đối phương phóng ra hàn quang lấp loáng , kiếm pháp cũng không phải tầm thường . Chàng vừa chiến đấu vừa tự nhủ :

- Xem chừng mười sáu địch nhân đều là người cương ngạnh , nếu họ xông cả vào thì dù ta cùng nhị muội có thể thoát thân được nhưng cả nhà Từ Tranh bốn người tất bị tai họa . Mình cần thắng để bọn họ không động thủ được là thượng đỉnh .

Đột nhiên trường kiếm của địch nhân bổ xuống , chàng đang nghĩ cách biến chiêu đã nghe choang một tiếng . Một đầu cây Lôi Chấn Đáng bị lưỡi kiếm chặt đứt .

Quần đạo thấy cử chỉ của Hồ Phỉ có vẻ tà môn , trong lòng không khỏi hồi hộp , lại thấy hán tử họ Niếp thắng lợi liền đồng thanh hoan hô .

Hán tử họ Niếp phấn khởi tinh thần tiến lên từng bước .

Hồ Phỉ học được mấy chiêu về Đáng Pháp của lão họ Chử sử hết rồi liền nghĩ thầm :

- Nếu còn đánh thế này mãi tất bị lộ tẩy .

Chàng thấy Lôi Chấn Đáng bị hốt một đầu , xoay đáng lại đâm chênh chếch tới . Địch nhân chuyển trường kiếm một vòng . Lại một tiếng choang vang lên . Đầu kia cây đáng bị hốt nốt .

Hồ Phỉ la lên :

- Hay lắm ! Người đã không nể mặt Chử đại gia , phá huỷ cây binh khí nhờ nó mà y nổi danh thì thật chẳng còn tình bằng hữu chi nữa .

Hán tử họ Niếp không khỏi sùng sốt vì hán nghĩ ra lời nói của đối phương rất có lý .

Đột nhiên lại một tiếng " choang " vang lên . Hồ Phỉ đập nửa cây đánh vào lưỡi kiếm . Tong tay chàng chỉ còn một khúc ngắn dài chừng hơn thước .

Chàng lại gọi :

- Biết sử Lôi Chấn Đáng mà không sử được Thiểm Diện Tuỳ thì võ công cũng tầm thường thôi .

Chàng nói rồi cầm khúc đuôi cây đánh đưa ra như sử cây phá giáp chùy .

Tên đại đạo họ Thượng Quan nghe chàng hỏi biết sử Thiểm Diện Truy không khỏi kinh hãi nhưng coi chừng đi mấy đường truy đâm ngang chém dọc không đúng cách mới hơi yên dạ , gã cười hỏi :

- Thiểm Diện Truy tôn giá sử đó thuộc môn phái nào ?

Hồ Phỉ đáp :

- Môn học của ông bạn không trúng , của tại hạ mới đúng .

Chàng nói rồi lại phóng luôn mấy đường . Thực ra ngoài thanh đơn đao chàng chẳng biết sử một món binh khí nào khác .

Gã họ Niếp tuy có lợi kiếm trong tay nhưng không cản trở được cây đáng , gã bị Hồ Phỉ tấn công phải lùi lại .

Bỗng gã rú lên một tiếng . Cả hai người đồng thời nhảy lùi lại . Trước mặt Hồ Phỉ ánh tinh quang lấp lánh . Thanh bảo kiếm đã lọt vào tay chàng .

Hồ Phỉ quỳ chân trái xuống lượm một tảng đá bên đường nặng chừng ba chục cân . Tay mặt chàng cầm kiếm . Mũi kiếm trở xuống . Tay trái cầm tảng đá gơ cao lên cười nói :

- Lưỡi bảo kiếm này cực kỳ sắc bén . Tại hạ thử đập mấy cái xem có gãy

không ?

Chàng nói rồi thủ thế tựa hồ dùng tảng đá lớn đập vào thân kiếm nhất định cũng đủ làm cho kiếm gãy .

Hán tử họ Niếp quý thanh bảo kiếm này hơn cả tính mạng , ngó thấy tình trạng này sắc mặt lợt lạt la lên :

- Tại hạ xin chịu thua là xong .

Hồ Phỉ đáp :

- Tại hạ thấy thanh kiếm này rất tốt , chưa chắc đá đã đập gãy được .

Chàng lại giơ cao tảng đá lên .

Hán tử họ Niếp lớn tiếng la :

- Tôn giá có thích thanh kiếm này thì cứ lấy đem đi , đừng hủy hoại báu vật .

Hồ Phỉ nghĩ thầm :

- Tay này quả thật là người có tình . Chẳng thà để kiếm lọt vào tay địch chứ không muốn để kiếm gãy .

Rồi chàng cười hì hì hai tay cầm bảo kiếm nâng lên đưa tới trước mặt địch nhân nói :

- Tiểu đệ vô lễ . Thật là đắc tội .

Hán tử họ Niếp cực kỳ kinh ngạc . Gã yêu trí dù Hồ Phỉ không hủy thanh kiếm cũng lấy đem đi vì người võ lâm còn ai không thích bảo kiếm ?

Gã liền đưa tay ra đón lấy nói :

- Đa tạ ! Đa tạ !

Trong lúc thắng thốt , gã không dấu nổi nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt .

Hồ Phỉ biết đêm dài lắm chuyện , không nên chần chờ . Chàng xoay mình lên ngựa nhìn quần hào chấp tay nói :

- Đa tạ các vị huynh đài đã nương tay . Tiểu đệ xin có lời cảm tạ .

Chàng lại nhìn Từ Tranh và Mã Xuân Hoa giục :

- Chúng ta đi thôi !

Vợ chồng Từ Tranh chưa hết kinh hãi , vội tung mình lên ngựa và thúc giục xe tiêu thượng lộ .

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đi sau áp giải để đề phòng mọi sự bất trắc . Tai còn nghe quần đạo nói nhỏ thương nghị với nhau nhưng chúng không phóng ngựa đuổi theo .

Bốn người đi một mạch hơn mười dặm vẫn không thấy quần đạo truy kích . Từ Tranh dừng ngựa lại nói :

- Tôn giá ra tay giải cứu , tại hạ rất lấy làm cảm kích nhưng sao lại mạo sư là tặc sư bá ?

Hồ Phỉ nghe giọng nói của gã có vẻ trách móc liền mỉm cười đáp :

- Thuận miệng nói vậy mà thôi . Xin huynh đệ miễn trách .

Từ Tranh nói :

- Tôn giá dán hai túp râu vào rồi gặp ai cũng kêu huynh đệ , như vậy không khỏi mang tiếng là khinh thường thiên hạ .

Hồ Phỉ ngạc nhiên không ngờ con người lỗ mãng như gã mà cũng nhận ra .

Trình Linh Tố khẽ nói :

- Chắc vợ gã nhận ra chỗ sơ hở .

Hồ Phỉ gật đầu , chú ý nhìn Mã Xuân Hoa . Chàng tự hỏi :

- Nàng nhận ra túp râu giả nhưng không hiểu đã khám phá ra ta là ai chưa ?

Từ Tranh thấy thái độ chàng như vậy liền cho là chàng thấy vợ gã xinh đẹp đi theo hoài , hẳn là có ý bất chính .

Gã bị quần đao vũ nhục đủ điều , tâm trí thất thường , coi ai cũng là thù nghịch , đột nhiên lớn tiếng quát :

- Các hạ võ nghệ cao thâm , có muốn giết Từ Tranh này thì hạ thủ đi .

Dứt lời gã rút lấy thanh đơn đao ở sau lưng lão chạy cờ , đứng thủ thế nhìn Hồ Phỉ .

Hồ Phỉ không hiểu tâm tình gã, toan giải thích bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa dồn dập . Một người kỵ mã phóng ngựa chạy như điên tới nơi . Con ngựa này tuy không phải thần tuấn như bạch mã của Viên Tử Y nhưng cũng là một thứ danh cầu . Chỉ trong khoảnh khắc nó đã chạy lướt ngang bên cạnh xe tiêu .

Hồ Phỉ nhanh mắt nhận ra là một trong mười sáu tên đại đao .

Trình Linh Tố nói :

- Chúng ta đi thôi , chẳng hơi đâu mà can thiệp vào chuyện bất bình .

Không ngờ câu này làm xúc động lòng đố kỵ của Từ Tranh . Mặt gã đỏ sọng cơ hồ toé lửa , phóng người chạy tới toan liều mạng .

Mã Xuân Hoa vội la lên :

- Sư ca ! Sư ca lại phạm tội vào hành động hồ đồ rồi .

Từ Tranh ngẩn người ra .

Trình Linh Tố cầm roi ngựa quát vào đít ngựa của Hồ Phỉ . Cả hai con vọt về phía trước .

Hồ Phỉ quay lại lớn tiếng :

- Mã cô nương ! Còn nhớ chuyện Thương Gia Bảo không ?

Mã Xuân Hoa bỗng đỏ mặt lên , miệng lẩm bẩm :

- Thương Gia Bảo ! Thương Gia bảo ! Sao ta lại không nhớ ?

Nàng rung động tâm thần nghĩ lại chuyện cũ . Nhưng trong đầu óc chẳng

nhớ tới hình ảnh Hồ Phỉ chút nào mà nàng chỉ tưởng với một người khác sang trọng thanh nhã là Phúc công tử .

Trình Linh Tố vọt ngựa chạy được ba dặm rồi nói :

-Đại ca ! Quân đao lại rượt rồi .

Hồ Phỉ đã nghe thấy tiếng ngựa dồn dập từ trước đến mười mấy con . Chàng đáp :

- Nếu phải động thủ thật sự thì chúng ta ít người không địch nổi số đông , lại không hiểu lai lịch bọn này .

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội coi bọn này chưa chắc đã phải là cường đạo .

Hồ Phỉ gật đầu nói :

- Vụ này có nhiều điểm rất cổ quái mà trong lúc nhất thời mình không nghĩ ra được .

Giữa lúc ấy một trận gió tây thổi lại đem theo cả tiếng binh khí đụng nhau .

Hồ Phỉ kinh hải nói :

- Chúng đuổi tới nơi rồi .

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội coi bọn người đó dường như tính ý với Mã cô nương chắc không có điều gì đáng ngại cho cô . Bọn họ cũng không hại mạng Từ Tranh đâu nhưng gã khó lòng tránh khỏi ném mùi đầu khổ .

Hồ Phỉ hết sức suy nghĩ , chau mày nói :

- Tiểu huynh thật không hiểu được .

Giữa lúc ấy nghe tiếng vó ngựa vang lên đi chệnh chếch về góc tây bắc chứ không phải chạy trên đường lớn . Đồng thời văng vẳng có tiếng phụ nữ hô hoán vang lại .

Hồ Phỉ cho ngựa chạy lên cái gò nhỏ bên đường , phóng tầm mắt nhìn ra xa thì thấy hai tên trong bọn đại đao đều cưỡi khoái mã và mỗi tên ôm một đứa nhỏ . Mã Xuân Hoa chạy bộ rượt theo , đầu tóc rũ rượi , miệng la gọi :

- Trả lại con ta ! Trả lại con ta !

Vì đường cách xa nên nghe không rõ .

Hai tên đại đao giơ binh khí lên , đột nhiên chia hai ngã chạy đi .

Mã Xuân Hoa đứng thộn mặt ra . Cả hai đứa nhỏ đều là ruột thịt không hiểu nên chạy theo bên nào .

Hồ Phỉ thấy thế cả giận nghĩ thầm :

- Bọn cường đạo này tàn ác vô cùng .

Chàng la gọi :

- Nhị muội ! Chạy nhanh lên !

Chàng biết mình ít người không địch nổi số đông nhưng không dúng tay vào thì vụ này rất nguy hiểm . Mắt chàng đã ngó thấy chuyện bất bình , chẳng thế không can thiệp . Chàng liền phóng ngựa rượt theo .

Nhưng một là quãng cách còn xa quá , hai là ngựa chàng không chạy nhanh bằng ngựa của đại đạo . Khi chàng đi tới bên Mã Xuân Hoa thì hai tên đại đạo bỗng hai đứa nhỏ đã mất hút .

Hồ Phỉ la lên :

- Mã cô nương đừng nóng nảy . Tại hạ nhất định rượt đuổi theo đoạt thằng nhỏ về cho .

Mã Xuân Hoa nghe nói lại phấn khởi tinh thần , muốn quỳ ngay xuống .

Hồ Phỉ vội nói :

- Không nên hành lễ . Từ huynh đâu rồi .

Mã Xuân Hoa đáp :

- Tiện thiệp rượt theo hài tử , y bị người ta bao vây .

Trình Linh Tố phóng ngựa chạy đến bên Hồ Phỉ cười nói :

- Mặt Bắc lại có địch nhân .

Hồ Phỉ hỏi :

- Có phải địch nhân không ?

Chàng ngó qua phía Bắc quả thấy cát bụi tung bay . Lại tám , chín con ngựa chạy tới .

Hồ Phỉ nói :

- Địch nhân cười toàn ngựa tốt , chúng ta không chạy được , hãy tìm một chỗ ẩn thân .

Nhưng bốn mặt đồng không mông quạnh chẳng có chỗ nào ẩn núp được . Chỉ mé Tây Bắc có một khu rừng cây nhỏ . Trình Linh Tố cầm roi ngựa trở về phía đó nói :

- Qua bên kia !

Mã Xuân Hoa nhìn cô đáp :

- Đa tạ cô nương .

Rồi nhảy lên lưng ngựa ngồi phía sau Trình Linh Tố .

Trình Linh Tố cười nói :

- Nhãn quang của phu nhân hay quá . Tong lúc nguy cấp mà còn nhận ra được tiểu muội là gái giả trai .

Ba người cười hai ngựa chạy về phía khu rừng .

Mới chạy được hơn năm dặm , quần đạo đã phát giác . Những hồi còi nổi lên

. Mé Nam hơn chục người kỵ mã . Mé Bắc cũng tám , chín con . Hai mặt đổ lại .

Hồ Phi phóng ngựa chạy trước chuồn vào rừng cây , thấy phía sau rừng có bảy , tám gian nhà nhỏ . Chàng nghĩ rằng mình còn tiếp tục chạy nữa tất bị đuổi kịp , đành là vào ẩn mình tạm trong mấy gian nhà này . Chàng liền giục ngựa chạy tới , thấy trung gian có một tòa thạch thất khá lớn . Hai bên đều là nhà gianh .

Hồ Phi đưa tay đẩy cửa nhà thạch thất thấy bên trong có một lão phu nhân nằm trên giường bệnh . Mụ ngó thấy Hồ Phi khiếp sợ quá không nói nên lời chỉ khẽ la mấy tiếng " ối ối " .

Trình Linh Tố thấy những gian nhà gianh đều là cửa phen đóng kín , bốn bức vách lại không cửa sổ , dường như không phải nhà ở . Cô đập cửa mở một gian thấy bên trong chất đống củi khô cùng rơm cỏ . Một gian khác chứa toàn đá . Nguyên đây là lò nung vôi nên chứa đá .

Trình Linh Tố lấy hỏa tập bật lửa lên châm vào hai gian nhà gianh , đoạn kéo Mã Xuân Hoa vào thạch thất .

Những gian nhà gianh cách thạch thất chừng ba , bốn trượng . Rơm củi cháy lên rồi , người trong thạch thất tuy bị nóng nẩy khó chịu nhưng cũng ngăn cản địch nhân một lúc . Và lại những gian nhà gianh cháy hết rồi , địch nhân không còn chỗ ẩn thân , muốn tấn công vào thạch thất cũng còn khó .

Mã Xuân Hoa thấy cô nhỏ tuổi mà quyết đoán mau lẹ liền khen ngợi :

- Cô nương thật là thông minh .

Những gian nhà gianh vừa bốc lửa thì quân đạo đã tới tấp chạy vào rừng cây . Lừa ngựa nhìn thấy lửa không dám tới gần .

Mã Xuân Hoa chuồn vào thạch thất rồi , bớt phần sợ hãi nhưng lại nghĩ tới con mình lọt vào tay cường đạo không hiểu sống chết thế nào . Mẩu tử tình thâm , bất giác châu lệ đầm đìa . Nàng giơ tay áo lên lau nước mắt , nhìn Trình Linh Tố nói :

- Mọi tử ! Ta cùng mọi tử vốn không quen biết , sao lại mạo hiểm cứu nhau ?

Nàng hỏi câu này quả là tình thật . Nên biết bọn đại đạo cướp tiêu đều là những tay võ nghệ cao cường , nhân số rất đông . Dù là phụ thân nàng Thần Quyền Vô Địch Mã Hành Không gặp trường hợp này cũng nhận ra ngay quả bất địch chúng . Hai người này không thân thích lại không quen biết mà tự rước lấy trách nhiệm thì có khác gì chịu uống mạng một cách vô ích . Còn Hồ Phi tự xưng là Thần Quyền Hữu Địch Ngư Canh Điền dĩ nhiên nàng biết là tên giả để trêu chọc quân đạo . Võ công của phụ thân nàng do tổ phụ truyền cho , lão chẳng có sư huynh sư đệ đồng môn nào hết .

Trình Linh Tố mỉm cười trở vào sau lưng Hồ Phi hỏi :

- Phu nhân có nhận ra được y không ? Y đã nhận ra phu nhân rồi đó .

-----oOo-----

Tiểu Ngạo Giang Hồ